

Олександр
КОСЕНКО

На сьомий
II ДЕНЬ

Кіровоград
«Степ»
2010

ББК 84(4 Укр)6-5
УДК 82-1
К71

О. Косенко. На сьомий день. –
К71 Кіровоград: «Степ», 2010. – 92 с.

Перша книга віршів талановитого поета Олександра Косенка, напевно, знайде вдячного читача. Ця книга про драматизм нашого життя, наших душевних поривань і сум'ять. Її образна мова, художня довершеність приверне увагу найвимогливіших знавців Слова.

Редактор і упорядник
Віктор Погрібний

ISBN 966-75-95-07-3

© Косенко О.І., 2010
© "Степ", 2010
© Погрібний В.О. передмова, 2010
© "КОД", 2010

*Моїй матері
Вірі Леонтіївні
присвячую*

З роду гурманів Слова

За всю мою двадцятилітню видавничу практику мав єдиний випадок, коли авторові довелося нагадувати, а, вірніше, просити його до батечка, щоб приніс свій рукопис для друкованої збірки. Певно ж такого не зустрічали, або зустрічали дуже рідко (як справу мали з маститими письменниками та поетами) й у відомих республіканських видавництвах. Уточнюю - довелося нагадувати впродовж добрих півтора десятка літ.

І ось ми сидимо над рукописом першої поетичної книги. Книги нині вже відомого в Україні талановитого поета Олександра Косенка. Вирішуємо дати назву – „На сьомий день”. Це день, коли Господь оглянувся на свої творіння. І хоч Олександр Косенко перевіряв свої поезії роками, які вони – „на зуб”, перевіряв реагуванням читача – і вимогливого, і так собі, і дуже авторитетного, та ось відповідальне слово „рукопис” вимагає вже, може, (сумніваюсь!) останньої Олександрової прискіпливості. Бо вже ж сиділи цілий вечір над кількома текстами, та наступного дня він просить мене: „Отам - таки поставте в останньому рядку слово, над яким ми мучились...”

Шановні поети і поетеси! Дуже обдаровані і менше! Це нам урок з майстер-класу поета, який приніс до видавництва рукопис поезій, перевірюваних, зважуваних роками потужної творчої роботи.

А тепер – „На сьомий день”. Більшість з нас пише поезії, кінець яких читачеві вгадується вже після прочитання перших віршованих рядків. Якщо любов до рідного краю, то - вона у тому першому рядку і в рядку останньому. Якщо любов до жінки, то – ті ж милі експресії початку і кінця. Вірш Олександра Косенка – це зліпок з живого, не остиглого й неостигаючого життя, де чийсь навіть погляд може зупинити крок пішого і змінити курс польоту того, хто з крилами. Бо воно – життя! Йому це

дано. Такі його примхи, така його щоденна бісовість, коли на свіжість листочка, який вибухнув з бруньки і кричить про це всьому світові, може капнути послід якогось капосного горобчика...

Іронізую, бо здорова, справді чоловіча іронія - посестра Косенкових поетичних інтерпретацій. І вона - не від вульгарного споглядання дійсності і взаємовпливів речей, а від здорового здоров'я самооцінок і тверезих оцінок якостей і дій світу і душі.

Червень,
Липень зими –
Це пора неможлива,
Тужлива.
Празникують жнива.
Та – зима!
Придивіться – зима!
Після нас –
Хоч потоп!
Де той голуб!
І де та олива?

Віршове письмо Олександра Косенка в ошатних оджах поетичних знахідок. Яскраві сукні Кармен.

Так болять рушниками відкриті ворота
Так злітається сутінь на подих свічі...
Коли галопи електричок
Перетолочать сум і сон...
Отим веселим білим квітом,
Що на зелені моріжки
Все кужелить над білим світом,
Щоб літу вистелить стежки...
І сум
Як човен без води
Вмирати вляжеться на берег...

Кожен вірш – це новела – драма. Згусток душевних вибухів. І однаково – чи це поранене серце трудною чо-

ловічою любов'ю до жінки, чи це – оцінки сьогоднішньої суспільної наркоти. Не крикливий, пафосний рядок, а справді – чоловічий щем, глибокий, вистражданий, без пози і лукавства. Мовчкуватий, але там, в глибинах, вулканить праведність великого людського болю. Драматизм вільної душі. Вільної волі. Бо в душі раба драматизму немає – шлея чи ярмо сповідують лиш одну ідею – тягти, не замислюючись. А Олександр Косенко замислюється і над крилом і безкриллям душі, і нуртом часу, і нуртом людських діянь (громадську лірику поет згрупував під заголовком „Час людей“).

Це МОВЧАННЯ ЗА ПРАВДУ

Сієста свідомості

Сон

бо оскверненню душ

присвятили ми сяйва і німби.

Який образ епохи! Кількома мазками майстра!

Гримить гроза –

Миглива злива.

Нема ковчега –

Лиш вода!

Чекає голуба олива

Валує в лузі череда.

І шеляги за образами

Про зраду в блискавці бряжчать.

Помітили? У цьому відгукові на першу книгу поета я багато цитую його рядків. Зізнаюсь відверто - мені хочеться процитувати читачеві її всю. Однак - почуття міри, та й далі - вся збірка перед вами. Читайте, насолоджуйтесь словом, бо перед вами - слово його знавця, який з роду гурманів слова. Та не втримаюсь навести ось цей присуд. Що й казати -багато написано про Чорнобиль, але Косенкове - як присуд Божий:

Пішло гуляти горе по землі.
Про що мовчав
вельмишановних шапок соболь
Коли летіли квітнем
На Чорнобиль
Із Хіросіми чорні журавлі?

В один і той же день ми сумніваємось і віримо, зустрічаємось з друзями і ворогами, кладемо подорожник на душу і викрешуємо блискавки невдоволень, а, може й гніву. Такі поетичні новели Олександра Косенка, який сповідує діалектику життя, присутність у ньому сонця і тіні, тихої вранішньої роси і грімкого полудневого грому. І між них вкраплюються такі милі одкровення, що хочеться обережно взяти і прикріпити на покуті, щоб кожного разу обертатись до них. Це кажу про „Коня вороного” (перший рядок вірша, а далі – „Кінь вороний – батіжок з лободи”). Кожному забринить роса дитинства. Зашемить. Як і самому авторові.

...їдемо на Олександрівку, до місцевих літераторів. Олександр вмикає пісню Андрія Фоменка „Кінь вороний!”. Дивлюсь на автора слів цієї пісні і читаю в його душі такі прибої почуття суму і радості. Радості, що він був, той кінь вороний і суму, що він не побіжить поруч по цих зелених оберегах, що зліва і справа від сірої асфальтівки. А, може, й біжить...

І поруч цього поетичного скарбу ще один скарб – інтимна лірика Олександра Косенка, яка, безперечно, додасться в багатющу українську скарбницю цього літературного жанру.

Я мало тут зустрічав слова „любов”, „зрада”, „коханя”, „побачення”, „зустріч”, „сон”... Деякі з них чи й зустрічаються взагалі. Зате є такі слова:

О, як би я хотів закам'яніть,
Щоб з місця не зриватись,
Як ідеш ти!
Твої зіниці випали мені,
Мов чорні ополонки Водохрещі.

Це більше, ніж чоловіче захоплення, миттєве зачарування. Почуття до жінки в поета - в ореолі святості. І тому, коли об'єкт щирих поклоніннь затьмарює зорю віри, дмухає на благородний вогонь свічі - слова в поета приходять не зі світу скепсису, а зі світу незагойних ран:

Час мине
І надія повернеться з вирію
І блакитним крилом забринить на льоту.
Прийде час
І весна
У сорочечці вишитій
Нас зустріне з тобою
А ми –
Вороги...
Плаче небо дощами і метеоритами,
Зупинити той плач
Ще не маю снаги.

А „Лист” Олександра Косенка, який знає чи не напам'ять кожен член нашого Кіровоградського літературного братства! („Той шал затих, / Як горобині ночі. / Як ревна невимовність голосінь”). З його світлим і водночас – печальним епілогом: На Дарницю простує міст Патона, / Щоб донести тобі мого листа!

Цикл інтимної лірики „Пора червоної гвоздики”, певно ж, увійде до класики поетичних псаломів любові. Сповнений драматизму, високої (не крикливої) в розумінні святості мови про найглибше – найсвітліше і найтрагічніше – людське почуття, він, як і вся книга „На сьомий день” засвідчує присутність поміж нас, певно ж, не ризикую перебільшити, талановитого українського поета, дуже сучасного як стилем, так і вимогливістю до художнього письма. Бо про все (маю на увазі фабулу) сказано вже протягом століть, як про сонце, так і про тінь, а сьогодні проблема літератури – чим начинене слово, скільки граней його засвічує майстер, в які потаємні куточки заходить з добрим наміром їх відкривач. Завдання двоєдине – зайти в ті куточки слова і зайти в куточки

душі... Дивно, кохаючись у слові, автор ніде не звертається до нього – чи як до товариша, чи обожнюваного світила, вважаючи, напевно, в одному випадку гріховністю панібратство, в іншому - говорити всує. Він згоден з Лесею Українкою у поцінуванні його ніжності і криці – і цього досить. Олександр Косенко не тільки не сповідує позу в слові, він заперечує її, як вияв аморальності. „Я щасливий, – зізнався він мені, – що я ніколи не писав до дат. Я – не „датський” поет”...

Вся поезія Олександра Косенка – пошук влучності, органічності асоціації, звукопису, і це його зближує з іншим поетичним авторитетом Валерієм Гончаренком, до якого завжди дослухався Олександр. Пишу про художній пошук і згадався мені випадок. Перед тим, як передати мені для журналу „Степ” початок зі свого роману „Манюня”, Микола Вінграновський читав з друкованого аркуша, сидячи за машинкою, місце про страх: він спочатку з’явився у неї в очах, потім пробіг по тілу і опинився на кінчиках мізинців ніг, озутих у великі чоботища, схожі на бронетранспортери... Микола Степанович захоплюється, як то може слово! І раз прочитав, і вдруге, і втретє. І ось одержую уривок поштою. Шукаю те знамените місце! А його нема. Вінграновський знайшов іншу, на його погляд, єдино потрібну деталь... А як же тією, що читав, захоплювався!...

Мені радо, що я згадую Миколу Вінграновського, читаючи поезії Олександра Косенка. Мимоволі спливає та зустріч і та розмова про можливості Слова. А отже – щиро. З такою ж щирістю зичу Олександрові визнання його творчого пошуку всією літературною громадськістю України. Бо він відкрито приходить до неї на сповідь.

Віктор Погрібний

Час людей

МІЛЕНІУМ

*У грудні двотисячного року була
Найдовша ніч
Минулого тисячоліття.*

Є час богів,
Титанів,
Час людей.
Є щастя утекти з цієї кліті.
Найдовша ніч двадцятого століття.
Тисячоліття
Найкоротший день.
Кошавий грудень ліг межі відлиг –
Старий слуга безсніжжя та безлистя.
А з ним – калина,
Гола і в намисті,
Втекла від інших
Потойбічних лих.
Десь
На печі
Дріма прийдешній день.
Любов тримає пам'ять у долонці.
Лукавий вертить...
Квітку
В ополонці.
Є час богів, титанів та людей.

* * *

Сяйво наших надій перегіркло
не в ріки,
У ліки.
Мертві дошки підлоги –
Жовті ребра столітніх дубів.
Пара юних лелек...
Та зима.
Дві душі.
Дві каліки.
Не знайшлось у Мороза
Для любові
Й півскрині скарбів.
Червень,
Липень зими –
Це пора неможлива,
Тужлива.
Празникують жнива.
Та – зима!
Придивіться – зима!
Після нас –
Хоч потоп!
Де той голуб?
І де та олива?
Крім цієї зими вже на нас

І Потопу нема.
Мерзне,
Меркне душа.
Серпень, вересень...
Холод і холод.
І у цю пустоту
Вже стежки заплели спориші.
Вірність.
Віра.
Любов...
Все на світі,
Крім злого «НІКОЛИ»,
Вщерть повимерзло все!
То невже забагато й душі?

* * *

М.К.

Закутайся у жовте і червоне,
Як восени,—
То ти і будеш Осінь.
Вбереш у мідь
Крон шепотливі дзвони,
Я в їх ряду.
Я ще з тобою
Досі.
Як восени.
Зажурені лелеки
За морем,
За примарою,
Марою...
Я розумію той розп'ятий клекіт
Опалим листям,
Чорною корою,
Розлукою.
Зчорнію в безголоссі.
Я,
Дерево твоїх холодних вулиць.
Як восени — бо ти і будеш осінь,
Де тіні душ вп'ялися у минуле.
Дослухайся,

Як віття свист холоне,
Як дотліває хрип земної осі...
Як восени.
А ти і будеш Осінь.
Закутайся у жовте і червоне.

МЕСІЯ

Не воскреснуть!
А так...
Обпарканитись горем своїм,
Наковтатися бід
Та дивитися навіть полинно,
Як на вістрі атак,
Глухоту перегукує грім,
Чи зривається в смерть
Від ОСТАННІХ
Червона краплина.
Не заманять душі
Запохмурених мрій береги.
Спать розсипала ніч
 міриади сліпучих леліток.
Пропились кунтуші,
Ну, а совість забрали борги.
І прокинешся – спи!
Щоб нічого в собі не жаліти.
Не воскреснуть. А так –
Я Героєм посмертно не став.
Я живу неживий.
Я забувся, як звати НАДІЮ.
Розпинає життя,
Та знімати не знає з хреста.

Кожним цвяхом своїм
я зятято тепер володію!
В перехресті доріг,
В перехресті закоханих рук,
В перехресті думок,
Літ і стрілок прудкім перехресті.
Мов порожній горіх,
Цокне кроком УЧОРА у брук,
І остання з краплин
Стане мірою Чистої Честі.
Тихо знімуть з хреста.
І залякнуть шукати слова,
Та боятись очей,
І дивитися скоса, чи вгору...
Я б воскреснув.
Сльота,
Та стрекочуть лелеки з левад.
Я б воскреснув
Лиш так,
Щоб сміятися врешті над горем!

ПІСНЯ

Діду Павлові

Коли dospіваю останньої,
Може,
Ти поруч не станеш, і я упаду.
Нас плутають дні.
Ніби коней триножать,
І, врешті, зтинають,
Як вишню в саду.
В отому старому зеленому раю,
Дідівського клопоту згадці легкій
Щороку –
По дереву
Смерть обирає,
Сокирами дзвонячи за упокій.
Чи, може, занадто я думаю часто
Про ту,
НАДОСТАННЮ,
Нелюдяну мить,
Коли доведеться спіткнутись і впасти,
Щоб завтра
Стриноженим навіть не жить?
Щоб знати, за ким дослухається тиша
У тому, як Всесвіт, старому саду,
Де вітер листки і пелюстки колише,

Де парость вишневу гойда молоду.
То в чому ЖИТТЯ?
Витанцьовують тіні.
У чому принада його і мета?
Що вже на чиємусь зростає корінні,
Чи й відає парость зелена ота!

* * *

Так смішно!
ТАК мені тепер...
Бо, врешті, так воно і треба,
Щоб літо класти на мольберт
Чудної миті,
Цього неба,
Портретів –
Поглядів і мин,
Буття,
Багаття,
Снів і марень.
Щоб дбати губ твоїх кармин
Над марнотою перукарень.
Знов перевтілитись.
І жить.
Шукать себе і не знаходить.
Так на мольберті ЧАС лежить,
Як сонце дивиться у воду.

* * *

це МОВЧАННЯ ЗА ПРАВДУ
сієста свідомості
сон
бо оскверненню душ
присвятили ми сяйва і німби
загубив я себе
та напевно знайшов би
у тім би
де
два серця над прірвою
марний ведуть унісон
чи не марний
а мирний
суглобами трісне мороз
візьме ноти німоти
тижнів клавіші битиме люто
та у тій тишині
неважливо
гітару чи лютню
ми почуємо
вдвох
у шабельному
посвисті
лоз

тож
знайшов і зустрів би
якби лише віра й любов
та не зрада лукава
а так
відшукав і зустрів би
хай би стали до кола
закохані Овни і Риби
та про інше мовчав
сторож літ
поруділий альбом
невагома хода
у хронометрів
ходиків
днів
в простоті дзигарів
марнославстві курантів

із міфів
загубив я себе
у переймах злодюг та халіфів
це погибель свідомості
сон
що мені на душі скам'янів

* * *

Як мало треба
Сонний сніг
Застелить сіре міжсезоння
І сяйво маревних доріг
Майне як райдуга в озоні
У тій
Кармічній вишині
У злій
Вселенській порожнечі
Не згаснуть квіти весняні
І крила мрій обіймуть плечі
Будильник
Батьківський ранет
Як мало
Доля
Лік безчасся
Та вище неба
Між планет
Тих білих крил чекає щастя
І сум
Як човен без води
Вмирати вляжеться на берег
Лишаться крила
І сади

Жовтневих днів
Золотоперих
Це Фенікс
Мій казковий птах
Його життя
Вогонь та попіл
Як мало треба
Сад в літах
І білий голуб на потопі
Я пам'ятаю
Це вона
Мої наповнює судини
Струмками виткана весна
Дар золотої середини
Аж раптом
Тополиний сніг
Кульбаб окрилить оболоні
Він не розтане
Бо на гріх
Нема тепла в моїй долоні
За оковидом час імлів
А Фенікс мій
Зола
Та сажа
Як бракне трьох коротких слів
Та їх ніхто мені не скаже

* * *

Як небуття процокав коник чайий,
То прикипіли стрілки навіки
До тих секунд,
Що впали і сичали
Слізьми,
Бідою,
Скреготом металу,
Коли уклякли злякано думки.
І пурхнула синиця із руки.
Пішло гуляти горе по землі.
Про що мовчав
Вельможних шапок соболь ,
Коли летіли квітнем
На Чорнобиль
Із Хіросіми чорні журавлі?

* * *

Кінь вороний!
Золотили підкови
Ранньої осені сонні сади.
Перецвіли пелюстки нагідкові.
Кінь вороний – батіжок з лободи...
І поривались піймать Вороного
Березень з квітнем та перші граки.
Просто дитинство не знало сумного,
Злого,
Невпинного плину ріки.
Тої ріки,
Що за нею zostався
Мрії дитячої
Кінь Вороний.
Бо нагодилось ходити на танці.
Благословляти сватів восени.
Стали дорослими!
Відлопотіло...
Дива буденність.
Реальність химер...
Кінь вороний...
Ач!
Чого закортіло!
Кінь вороний,
Чи й наснитися тепер.

* * *

А ми –
Дві долі здичавілі ...
Де Вічність зламано в хребті,
В шаленім скачем божевіллі
На божевільному житті.
І відлітає в порожнечу
Зла вакханалія химер.
Це не вона –
Остання Втеча.
Ти
Ще не вмерла, я не вмер!
Але буденна сутінь сіра,
Перескорузла на лубок,
Розкаже нам, що згасла Віра,
Що в найми продано Любов!
І як в старому водевілі –
Майдан, мов Правда на меті.
Де ми –
Два серця здичавілі,
Та Вічність зламано в хребті.

* * *

Я цей дім обживаю,
Коли то життя.
Я за тисячі літ надивився неправди!
Так живого вогню добуває тертя.
Так женуть табуни
Степові конокради.
Так
Цілюють замки потаємні ключі.
Так болять рушниками відкриті ворота.
Так злітається сутінь на подих свічі.
Ти її запали!
Я летіти не проти!
Я –
Не сутінь.
Я дім обживаю,
І тим
Я розп'ятий між стін неживими словами.
Навіть квіти у вікнах стомились рости.
Ми стомилися з ними,
Стомилися з вами...
Ми стомились обчислювать рух павутич,
Ми стомилися очі ловити очима.
Ми стомилися дбать
Незворушність картин

І не роки
А крила нести за плечима.
Ми забулись літати і бачити сни,
Ми забули
Від літа ховатися в осінь.
Ми забулися квітами будь у весни,
Ми стомилися сіяти зради
І роси,
Як запрогнеться, часом, змахнути крилом!
Та наврочене кимось тяжіння
Триває!
Я сумую
Один в Самоти
За теплом.
Я цей дім обживаю.
Як СВІТ обживаю...

КОБЗАРІ

*Минуле століття, 30-ті роки.
Після Всеукраїнського з'їзду кобзарів
у Харкові їх позбавили поводитрів*

Мовчить минущина
Музики
Майдани
Вибалки
Токи
Старий кобзар
Сліпий каліка
Мене
Докликався таки
Все до степів своїх широких
Гукав узять поводитирем
Та чи здолав би я
Ті кроки
Що Світ осяяв Кобзарем
Чи стало б мужності і віри
В часи пекельних збайдужінь
Шляхом не жертви
А Офіри
Сягнуть Останньої межі
О
Ті криваві

Ті ТРИДЦЯТИ
Забрали пісню у життя
Щоб не воскресло в жодній хаті
Козацьких дум серцебиття
Як
Чорний рот Голодомору
Пісні співатиме старі
Мені наснилося
Учора
Воскресли в душах КОБЗАРІ.

БІЛА НІЧ

Як Чорний Ангел,
Допотопний Князь,
Мене
Між інших спогадів увічнив,
Гранітні коні рвали конов`язь,
Та ціпеніли,
Вкраплені у відчай.
І я від них сахався, як Лікурґ,
Між доль, мостів, туманів та каналів.
Бо шепотів дощами Петербург
Про незборимість холоду і сталі.
Та Князь Пітьми
Вже вигдав іржу,
Жагу, журбу, спокусу і кохання!
І вже чолом проорано межу
Терпкого
Листопадного мелькання.
Ця Біла Ніч,
Як біла цілина
Ще Зерна напитає
Та Полови...
І гостро ворухнеться Новизна
В звучанні оречевленого Слова.
Не інфлюєнца –

Лагідна Кармен
Ще душу буде мати на прикметі.
Лілові банти траурних знамен
Її підборів стрінуть кастаньети.
Ось так, Жебраче!
Цмуть свої роки,
Між спогадів снуючи неохоче.
Бо вишукана грація руки
Увічнена в БЛАГАННІ
Князем Ночі!
Хіба назад,
У безхребетні сни?
(Або насправді, все-таки, безхмарні?)
З цієї порожнечі,
Цілини,
Де кожна мить зривається намарне!
Від білих стін і білих хризантем,
Нудних, житейських
Шлюбів та розлучень,
Туди!
Де коні,
Той чудний тотем.
Де я у Долі
Недолугий учень...

РЕАЛІСТИЧНА КАЗОЧКА

Я осягаю шосте почуття.
Вже не любов,
Не віру,
Не надію!
У рушники складається шиття,
Лиш я чужими веснами радію.
Болить за мною казочка проста
Про той щасливий дім за видноколом,
Де Сонце й Місяць
П'ють свої літа,
Де жодне з нас не вирине ніколи.
І я святі розтринькую слова.
Ти ХТО тепер?
Мене Біда лиш чує...
У місяця розтрісла голова –
Давно вже сонце вдома не ночує.

* * *

Ходу віків тисячоногу.
І сонця іскру в шпарці вій...
Я прагну осягнути БОГА
В мізерній малості своїй.
Гіркотну вроду горобини,
І потайні глибини сну,
І потайні душі глибини,
І лет галактик,
І весну.
І стежку юну,
Де у квітні
Джмелі густий виводять бас...
Все
Осягнуть на цьому світі –
Ще не час.
ЩЕ не час.

* * *

Валерієві Гончаренку

Стомившись
Від Криму та Риму,
Помремо і ми нестарими.
Немовби під кригою ріки,
Заклякнемо.
Все, молодець!...
Даремно вливатимуть ліки
До знічених наших сердець.
Даремно шукатимуть правди
У золоті наших мовчань.
Не треба ні віри,
Ні зради
Заштореним ликам свічад.
Я все пригадаю
Без гриму,
Без гри,
Без брехні,
Без прикрас.
Як ми помремо нестарими,
Чи й ви
Пригадаєте нас?

* * *

Чекай, груднева порожнеча
Ще добіжить твоїх шляхів.
Обійме холодом за плачі,
Услід начепить реп'яхів.
Усе знайоме, баба з возу,
Бур'ян, вериги, омела,
Лиш подих сивий від морозу
Ще не забув мого тепла.

* * *

Бере мороз ріку в тороси.
Над білим полем тронки тінь.
Це тут пились полинні роси
За вересневу золотінь.
Я тут чекав на ті три слова,
Що тануть щастям на губах.
Та вже зима сивоголова
Сніги пластає по горбах.
Це невимовна холоднеча...
Либонь,
Тобі забракло слів?
Мовчиш?!
А погляд,
Ніби втеча
В маї
Від ззимлених полів.

* * *

Гримить гроза –
Миглива злива.
Нема Ковчега –
Лиш вода!
Чекає голуба олива,
Валує в лузі череда.
І шеляги за образами
Про зраду в блискавці бряжчать.
Затисло скло кедрові рами.
Сучок
Суворий, мов печать.
І я
З малого
Став Великим,
Бо сіль буття таки проста –
Добро на потьмянілих Ликах
Перста наклало на уста!

СІМ КРОКІВ КОЛА

Поема

Був Перший День,
І Порожнечі тан
Вже Сутністю
Розсипався на друзи,
Заграли перли росяних світань
Чумацьким Шляхом
В Зоряному Лузі.
Був Перший Крок.
І вже сонця надій
Зажеврили в мінливих ореолах.
Ввібравши силу
Віщих Породіль,
Різдв'ні дзвони вдарили на сполох.
І бачив День,
Як Вічність ожива
В пекельному вогні Сонцевороту,
Щоб невимовні виплекать дива
І Небуття собою побороти.
Утілити казкові відкриття
У тім,
Коли Найтонша із Матерій, –
В сплетінні струн народжене Життя, –
В Майбутнє прочиняло тихо двері.

.....

І Серцевина,
Тонша від струни,
Огранилась
І стала за основу
Рождення,
Пуповини,
Глибини,
Але всьому було початком Слово!

.....
.....
.....

І попелом відклався
Перший Шар.
І Перший Слід
Чорнів на позолоті.
Був Третій День –
Проклюнулась ДУША
Із пуп'янків розбурханої плоті.
І проросла між піль Добра і Зла
На морок Ночі,
Лагідність Ярила.
І вмились Першим Потом із чола
І журавлині виплекали крила.
І трапилось
Зробити Третій Крок.
Трудитись день,
І дочекатись Завтра
Щоб скуштувати сік солодких грон,
І СУЩИМ быть!

Прогірклий погляд всотує полин.
Та ще
НЕ ЧАС!
ТЕПЕР ІЩЕ –
Не треба!
Тим Чистота і Туга
Перших Сліз
Пройметься глибоким,
Потаємним тлумом,
Бо зваблює
Лелечий перевіз
Порвати раптом
Із життям
І Сумом.
І западе на душу Перший Гріх.
Тим оживуть Спокута і Дорога.
Поставить Вічність посох на поріг.
Та вперше пригадає ім'я Бога.

.....
Аж смеркнеться,
То Братом стане брат.
І на Іуду скажуть вже іуда,
Як послується павутина Зрад
Життям-буттям
Побудженого люду.

.....
.....
.....

На вишитих долонях рушників.
Він і Вона,
Людина і Людина
Несли Життя
Над урвищем віків.

.....
Волосожар на нас дивився змалку
Очима незворушного судді.
Пливуть вінки.
По лагідній воді
Купальська ніч веде свої ладді,
Єднає Щастя долі молоді.
Ми народились.
Виросли.
Як палко
Вже в'ють багаття кучері руді.

.....
.....
.....
Як Сьомий Крок окреслить круто Коло,
Щоб знов
Живе пірнуло в Небуття,
Щоразу Словом викується Голос
І знов Душа ограниться з нестям.
Настане час
Гіркої пити тризни
І Пам'яті уродиться пора.
Бо дбають трон
То Ладо,

То Мара.
Крізь хмари сонце веселково бризне.
Іде по колу споконвічна гра.

.....
На Сьомий День судилося померти
І народитись малося в цей день.
Тоді Життя
Дивилось в очі Смерті
І вкарбувалось
Гострим на тверде.
Хай в камені загусне віковічність
Курганами прапращурських могил.
Щоб Дні і Кроки
Кликати на Віче,
Легиче пісня журавлиних крил .
День Перший,
Другий,
Третій
Та Четвертий,
День П`ятий,
Шостий
Та ПРИЙДЕШНІЙ День
Дзеркаляться у вічній круговерті.
Мов гладь криниці
Сполох б'є до ден.

* * *

А Бог мовчить!
І час нести
Гріхи, безгрішшя та спокуту.
Ми ще запалимо мости,
Щоб пить самотності цикуту.
Щоб слухать
Мізер немовчань,
Де з друзів –
Лиш птахи та квіти.
Де з непростень і непростань
Не потерпати, а терпіти.
О, ця Вселенська Німота,
Іще моєї стріне пісні.
Десь ремигатимуть міста
Рутинних днів
Останні вісті.
Вони байдужі до пісень.
Їм не пробитися до тям.
Рим
Годуватиме гусей!
Та Душу
Живлять солов'ями!

Нескінчене

Волі
Волі
Втекти від води від повітря і суші
Заховати стежки
За казковим як сон
Моріжком
Та від полум'я
Зась
Врешті
Наші обвуглені душі
Чорним вилиже ніч язиком
Невагомі як сніг
Упадуть вони нишком донизу
Буде грудень либонь
І погрітися прийде мороз
Вічна доля багать
Прокидатись від тріскоту хмизу
І ковтати траву
І боятися крапель і рос
Ніби сльози і сміх
Крига крицеві викує крила
Для моєї душі
Щоб до Бога летіти
Увись

Я Ікара забув
Та його не забуло Ярило
Від повітря
Води
Від землі
Та від сонця
Дивись
Знов повториться все
Знову падати
Знову летіти
Лиш повернень нема
Вдарить шепотом листя руде
Нас по долі несуть
Чорні вихори білого світу...

*...Я з потойбіччя
раптом ти
воскресла*

Як же буде йому
Наші долі в одну
Написать?

* * *

Не те щоб мрія –
Глум та й годі!!!
Яса небес та верховіть.
Забута пісня між мелодій.
Зрадлива мить межи століть.
Та як не кинь –
То дні,
То ночі...
Від крука і до солов'я.
Вуста мої таки шепочуть
Гірке, як мед,
Твоє ім'я!

* * *

Н.Г.

Твої зіниці випали мені,
Як чорні ополонки Водохрещі.
Так жовтню випада полум'яніть,
Щоб холодом умитися нарешті.
Таке мені писалось на роду –
З отих зіниць не впливти довіку!
Підмерзне –
Може, пішки добреду,
Де кадок Діоген –
Зелений фікус.
У нього філософія своя:
Нехай не діжка, так дубовий короб,
Щоб кореня порепана змія
Пірнула глибше,
Мов пудовий короп.
І я прийду.
І трапиться йому
Дивитися з-під лакової лапи,
Як із душі хитнеться каламуть
Морзянкою
Дурних солоних крапель.
О, як би я хотів закам'яніть,
Щоб з місця не зриватись,

Як ідеш ти!
Твої зіниці випали мені,
Мов чорні ополонки Водохрещі.

* * *

Ти,
Ніби сон, прийдеш в мої покої
І чорну тінь притулиш до стіни.
Змахнеш крилом долоні,
Із якої, –
Мені добіса випаде вини.
Зламає старість талій вигин чулий.
Окреслять долю лінії долонь.
Нехай від сліз перескляніють скули.
Ти ж – тільки тінь,
Бо я тобі – ВОГОНЬ!
Провалиться, мов крига під ногою,
Любов і віра в карі слів і сліз.
Байдужість брови гнутиме дугою:
«Чий смолоскип освітлює узвіз?»
Вогонь Святий
Вестимуть, як порізом,
Я з ним доп'ю пекельний свій полин.
Годинники брязчатимуть залізом,
Щоб світ ув'язнить в келії хвилини.
Я тіні літ в душі твоїй загою.
Нехай урветься жилавість струни.
І плечі ізсугуляться вагою
Чи зла,

Чи смолоскипа,
Чи труни...
Гарячий віск сповзатиме рукою,
Тернина розпанахає чоло.
І ти, як тінь, майнеш в мої покої.
Та тіні в мене
Зроду не було.

ПОРА ЧЕРВОНОЇ ГВОЗДИКИ

Цикл

1.

Плаче небо
Дощами
І метеоритами.
На відлигу зима розтопила шляхи.
Я з тобою прощаюсь
Червоними квітами.
Скоро згаснуть вони.
За які ж то гріхи?
За чиї ж то гріхи стали квіти офірою?
За чию необачність я п'ю гіркоту?
Час мине
І надія повернеться з вірію,
Та блакитним крилом забринить на льоту.
Прийде час
І весна
У сорочечці вишитій
Нас зустріне з тобою,
А ми –
Вороги...
Плаче небо дощами і метеоритами.

Зупинити той плач
Ще не маю снаги.

2.

Інша колись покохає мене
Ясного дня,
Золотавого літа.
Вітер, як згадку, фіранку хитне.
В серці розбурха гарячу палітру.
Знову душа запалає вогнем,
Буде спливати розтопленим воском.
Вітер
Знайомо фіранку хитне.
І пам'ятне
Задзвенить відголоском.
Промінь холодний
Блакитних очей
Раптом сяйне
Крізь дороги і роки.
Виповнить шалом безсонних ночей
Та обкладе непосильним оброком.
Я пригадаю
Сумної співать
І дарувати червоні гвоздики.
Давнього-давнього
Проклята рать
Буде карать
І про тебе базікать.
Легідно вітер фіранку хитне,

Ніжно цілюючи зрадливі квіти.
Інша
Колись покохає мене.
Ясного дня,
Золотавого літа.

3.

Угомонись!
Тепер
Ми – квити!
Червоні голови гвоздик
Покличуть сон
На місяць вити,
Чи сріблом править молодик.
Любов'ю сутінки морочить.
Носить коханих на руках.
Та вже пройшли холодні ночі
По наших праведних стежках.
Вже не осиять дивні стріли
Жагунком ятрити душі.
Лелек із вирію зустріли
Байдужих поглядів вужі.
У марній спробі оживити
Журних відлиг червоні квіти
Зозуля віку накує.
Угомонись,
Тепер ми – квити!
Хай буде кожному
Своє!

4.

Зарубцювала урагани
Дерев порепана кора.
І гріх кивати на погане,
Добра шукати від добра.
І класти подумки дорогу
У недолугий грудень
Гріх!
Щоб виглядати із-за рогу
Гвоздик червоний оберіг.
Дощами сіятись під ноги,
Щербатий пінити асфальт.
Де колонади синагоги,
Де німота газетних шпальт.
Щоб вечорами класти ризи,
А ранком
Знов до мрії зрїть,
Збуť Іскру Божу купі хмизу
Та на багатті руки грїть.
Куди подїтись з балагану,
Де сам –
То блазень , то дитя?
Де гріх казати щось погане,
Шукати втечі від життя

5.

Коли галопи електричок
Перетолочать сум і сон,
Розлук засмучені обличчя

Впадуть в долоні підвіконь.
І відгорять червоні квіти,
І жовті квіти
Відболять.
Здається, годі...
Тільки – глядь,
Аж доля навчена боліти.
Пресучі очі німфоманок –
Куди твоя «Звізда Полин»
Для молитов,
Для забаганок,
Пісень,
Крилатості,
Перлин.
Запрограмовані до звичок,
Ми все тримаємо фасон!
Лише галопа електричок
У ніч ховають сум і сон.

6.

Ось так.
Стару відлигу сонну,
Гвоздик безпомічних сміття
Оця розмова телефонна
На мить дістала з небуття.
Мені уже не треба грати!
Чи, може, я уже –
Не я,
Коли усі на світі втрати

Твоє закреслили ім'я?
Про шалій день,
Про ніч недремну,
Про сиву паморозь голів
Нудна розмова
Так даремно
Живим
Живих шукає слів.

7.

Вже барви вицвіли на біле!
І сліпо тонучи в імлі,
Криниць зіниці порябілі –
Вже не назло,
А взагалі.
Так блідокрило,
Сивочубо
Летить зима, стара, мов гріх!
Та губ моїх шукають губи
Гарячих
Зоряних відлиг.

8.

Коли згадаєш сірі сни відлиг,
І просто – сни,
Й застуджені гвоздики,
Не треба божеволіти від них
Перед очей Печального Владики.
Не треба сонно маритись мені!

Царює ЧАС,
Лікує,
Та печалить.
Дарма шепочуть губи крейдяні:
«Пригадую,
Ми з Вами зустрічались.»
Чи недарма?!
Бо ми ж таки були –
Де шалі дні,
Де запізнілі квіти!
Це там розлуки правили бали.
Ще й досі нас
Не відпускають звідти.
Ми зустрічались...
Кволо танув сніг.
І горобці
Свого благали бога.
Ти пригадаєш сірі сни відлиг.
А я
Не забуваю їх надовго.

9.

Тут –
Сивий дощ.
А там – твоя брехня.
І хитро так –
Чиясь іще неправда.
І заспані вогні Кіровограда
Вже інша ніч в степу наздоганя.

А я
Навіщось той покинув степ.
(Чи за рядок у книзі телефонній?)
Тут ранники живуть на підвіконні.
Прочинена квартира –
Чорний крєп.
Я – власник негараздів і проблем.
Знавець урбанізованого суму.
Вітри з дахами
Вічну тужать думу
Про піжмурки з пожмаканим рублем.
Бо важко інший осягнути зміст
Цій німоті,
Вселенському потопу.
Налле надія
Крапельку сиропу
На хліб черствий
Нудних,
Прогірклих міст.

10.

Я Князь Повернень.
Мій печальний сан
Гіркіший сліз,
Тихіший від мовчання.
Мене бояться білі голуби,
Та горнутья до рук зів'ялі квіти.
Урізнобіч
Повернені стоять

Зима
І літо –
Два моїх обличчя.
Одне
Пекельні точать морози.
Де інше –
Душу випікає спека.
До моря розганяється ріка
Не фліртом –
Тільки силою тяжіння.
Мені –
Й струмок
Не потече назад!
Я Князь Повернень Пам'яті в Минуле.
Я поєднав
Минуле з Майбуттям,
Але за те
І втратив Сьогодніня.
Секундна стрілка завчено летить,
Щоб Вічності уцілити у серце.

11.

Гвоздики спали під дощем.
І дні засмучено стояли.
І ліхтарі несли в долонях
Холодну музику світінь.
Земля людей,
Пташине небо
Спастися прагли від біди.

І рятувалася за рогом
Минулого прозора тінь.
Вже роз'єднались наші руки,
Вже кроки рушилися на брук.
І довга тінь сповзала бруком,
Як довгобразий
Чорний крук.
Немов старих відлиг оази
Лишився сон:
Ми знову разом.
Всього не треба розуміть!
Відчуй себе Ранковим Снігом,
І першу стежку пароклади!

12

Вертеп
Кав'ярня
Рислінг та салат
За брак пленеру
Надлишок природи
І стрілки розпинають циферблат
Як втілення чудес акупунктури
Жовтневій ночі не склепить повік
Бо юний місяць в небі топить весла
Не божество я
Сивий чоловік
І з потойбіччя раптом ти воскресла
Ось
Гомониш
Мені ж

Як солов'ю
Байдужа осінь долі солов'їній
Містична краля
Леді Дежав'ю
Мла
Порожнеча страчених опіній
Думки
Кохання
Наш минулий час
Помножено на шалик Айседори
Твій срібний голос
Так
Одна з прикрас
А я
Мовчання множу луїдори
Таке багатство випало мені
Терпке
Як сум зеленого абценту
О як гірчить у тому полині
Агонія
ОСТАННЬОГО моменту
Отож ВЕРТЕП
Ні пуху
Ні пера
Старих відлиг і молодих коханок
Нудна балачка
Кава
Кволий ранок
Гравці померкли
Та триває гра

* * *

А ми забули, значить, грішні...
До ріски.
Ніби й не було!
Кує зозуля сум на вишні.
Гаптує плес блакитне тло
Отим веселим білим квітом,
Що на зелені моріжки
Все кужелить над білим світом,
Щоб літу вистелить стежки.
А в літі тому –
Глек з Опішні,
Кохання першого тепло.
Ми все забули...
Значить, грішні.
А гріх?...
І гадки не було.

* * *

Облиш мене!
Ні мрії, ні слова
Не подолають нашого БЕЗЧАССЯ.
Знов споглядаю я уявне щастя.
Рудіє ліс,
Русявіє трава.
Це просто осінь –
П'яний рай спокус,
Де хтось когось чекає навздогінці –
Допить до дна,
Чи знов налить по вінця.
Чи ще одну підставити щоку.
О, скільки душ скалічив цей вертеп!...

В Т Е Ч А

Твоє сонце
Сповзло на захід.
Осінь зерно звезла на тік.
Я утік із полону страхів.
Як від дідька лихого втік!
Не лишилось і крихти літа
На холодних твоїх устах.
І душа калатає світом,
Не порожня тепер –
ПУСТА!
Ялинкові бори та бурі,
Сніг лапятий під Новий рік.
В ці сніги,
В ці бори понурі
Я від жовтнів дощем утік.
Втік.
І стежку назад забувся!
І зіниці твої забув.
Райських яблук терпка спокуса
Приворожить мою журбу.
Я з такого утік полону...
Як на світ народився –
Втік!
Та весною
В чиї долоні
Лить березі солодкий сік?

РОМАНС

І пара білих голубів,
І самота́,
Як старість біла.
Чи я тебе недолюбив,
Чи ти мене не долюбила?
Бо нам забракло слів і днів,
Щоб голубками бути разом.
Нас дивний грудень поріднив,
Але не вибачив образи.
Ми одне одному давно –
Як незнайомці,
Як чужинці...
Життя докручує кіно
Із кимось іншим наодинці.
Позолотіють колоски.
Намріє Всесвіт юне зёрно.
Та душу жертимуть роки.
Бо недостойні ми повернень.
Бо я тебе недолюбив.
Бо ти мене не долюбила...
Не пара юних голубів –
А Самота,
Як старість, біла!

* * *

Гіркотний дим
Осінній подих
Антарес впав за небокрай
Шукає лин глибоку воду
Либонь такий линиячий рай
Та наче бабка
В пальцях скерцо
Замайоріє давня мить
Немов відчахнута від серця
Вона давно мені щемить
Там я і ти
І стежка юна
І поцілунку перший гріх
Там давня
Вицвіла парсуна
І груднів знавіснілий сніг
З отої музики до скону
Погибель тішиться моя
Грішив
Грішив
Цілуй ікону
Та забувай про солов'я

* * *

Залюлить осінь сумом
Як в колисці
І за туманом вирине зима
Та в тій імлі
У тому падолисті
Нового вже давно мені нема
Летять літа
Не туляться додому
В них молодість залякла як лубок
Либонь туди є стежка невідома
Та чарівний заплутався клубок
Вогонь дотлів
Борей упав у сажу
То нею морок гусне восени
До юності ніхто шляхів не вкаже
Та й не чекають нас уже вони

* * *

Спекотне небо жде вологи.
А підла доля жде сльоти.
До неба я не маю злого!
А ти, любов моя,
А ти?
Чи гострий присмак м'яти-рути
Пришпилить дощ до висоти.
Я так боюся не відбутись.
А ти, любов моя, а ти?
Коли безвічні наші душі
Женуть сторіччя, мов хорти.
Я –
Вутла грань води і суші.
А ти, любов моя, а ти?
Я в цій журбі томлюся духом,
Все рвуся,
Рвусь від суєти
Мене
Давно ніхто не слуха.
А ти, любов моя, а ти?

* * *

Тривожних днів
Душа імлиста
Пустилась десь у попідхаття.
То палять листя.
Палять листя,
Чадні роздмухують багаття.
Ще зимна віхола
В колисці
Морозенят своїх тримає.
Та в тому листі,
В тому листі
Самий лиш дим.
Вогню немає!
Кохана!
Виплачеш колись ти
Травневих лун
Дощі та роси.
Бо палять листя.
Палять листя,
І гіркотою сходить осінь.

* * *

Зі слова і серця
За рими чудні,
За дні і за грудні
Я ткав павутину.
Як тиша кринично ховалась на дні.
Як зло хуртовина несла попідтинню.
Тож
Видбав не я покривало льняне,
Щоб душу від бід
Заховать в Плащаницю,
Лукавість твоя зневажала мене
І сліз моїх щиру топила живицю.
Так СРІБНО мовчать поцілунки твої,
Бо зраджений буду і вдруге і вп'яте!
А тронних промов
Великодні рої
Нікому мене не завадять розп'яти.
.....
О, як гальванічно торкнуться душі!
Постануть заплічно
На відстані смерті.
Не кликнуть до герцю –
Тупить палаші,
А мирою вимастануть ноги потерті.

Та як би не трапилось –
Той же Кедрон
Іще під горою.
І зраджений буду...
Не кара,
Не смерть,
Не порожній перон,
А СРІБНИЙ , як постріл,
Цілунок Іуди.
Я ж тільки від СРІБНОЇ кулі помру.
Щоб безвістю крити очей твоїх терен.
Розвіяти пам'ять,
Як темну мару.
І морок читать , як зіниці пантери.

.....
Листком подорожника стихиться кров.
Зі сріблом у серці
Я втілюся вдруге.
Я втілюся вдруге !
Не крижмо – Покров!
Не друг,
Не кохана –
Рабині та слуги!...
Кому,
Як у смітті, гребтися в душі,
Щоб крихту знайти благодаті моєї?
Прокурені мавки,
Хмельні лукаші...
Хто вмиється гірко слізьми на Бореї?

.....
Отямся!
Бо я вже не пара тобі!
Запізно коханням божитись безбожно.
Тебе не осяє гарячий рубін,
Що випав із ран моїх на подорожник.
Не руш його,
Жінко.
То посаг не твій!
То серця зотлілого кривна наруга.
Я втілюся всоте,
Майне вітровій,
І ВСЕСВІТ постане з гончарного круга
Ви ж –
Глина і Слово!
Між доль і світил
Так важко вас, грішних ,нести на долоні!
Забудьте намарне палити мости
І зрадою серце тримати в полоні.
Хай світ убереться в лампади чадні.
Я ликом старий,
А душею –
Дитина.
Летить павутина, як рими чудні.
На дні
І на грудні летить павутина.

ЛИСТ

Той шал затих,
Як горобині ночі.
Як ревна невимовність голосінь.
Де мало сліз,
Де хитрощі жіночі,
Де при наживці мудра волосінь.
Де при мені зелене віно жита
Де куца пам'ять мнеться при мені.
Немов брехня, на білу нитку шита,
Морозом креше іскри крем`яні!
Це ж тільки марять вічністю любові!
І тим безвічно тішиться Мара,
Що гомоніли котики вербові
Про вірність лебединого пера.
І я
Вогнем ходив у тому шалу...
Та він затих!
І ми тепер –
Зола!
Холодний попіл
Вітру на поталу.
Зіниць перегорілих кружала.
Це НАМ тепер –
Нерідних вікон стогін,

Парад парканів,
Гуркіт доміно...
Де крихта зчерствла Віку Золотого,
Де спогадів
Насуплений мінор.
Немов на дощ...
Як сірий сон бетону,
На людність перемножені міста.
На Дарницю простує міст Патона,
Щоб донести тобі мого листа!

* * *

А Ви мене
Не дочекались
На цім житейськім острівці!
Я межі слів,
Немов
Між палиць.
І край...
Три крапки у кінці.
Лише продовження
Не буде!
Сповзла облуда тих тривоґ.
І слів,
І днів отих полуда,
Як ми були із Вами ВДВОХ.
Тож
Не роман –
З півжмені літер...
Бредуть у сутінь ліхтарі.
Летять у безвість дим і вітер –
Не гра,
І навіть не парі.
Так раптом
Виникне шпаринка

Між джунглів вимерзлого скла,
Бо пам'ять,
Як чарівна скринька.
Теплинку щастя зберегла!

Про автора

Косенко Олександр Іванович народився 13.04.1957 року в селі Доніно-Кам'янці Знам'янського району на Кіровоградщині.

Віршувати розпочав ще в дитинстві. Друкувався у газетах "Серп і молот", "Кіровоградська правда", "Молодий комунар", "Україна-центр", "Народне слово", "Вечірня газета", "Ровесник" (Тернопіль), журналах "Поріг", "Степ", "Вежа", "Дзвін" та колективних збірниках "Євшан", "Золоте поле" та ін.

Закінчив Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування (нині Кіровоградський Національний технічний університет). Присвятив себе викладацькій роботі.

На вірші О.Косенка написано чимало ліричних пісень. Його поезії часто звучали на радіо й телебаченні.

Член бюро Кіровоградського літературного об'єднання "Степ". Переможець літературного конкурсу літоб'єднання "Сокіл степів" (2009 рік).

"На сьомий день" – перша поетична книга автора.

ЗМІСТ

З роду гурманів Слова	5
Час людей	11
<i>Міленіум</i>	12
<i>Сяйво наших надій перегіркло не в ріки</i>	13
<i>Закутайся у жовте і червоне</i>	15
<i>Месія</i>	17
<i>Пісня</i>	19
<i>Так смішно</i>	21
<i>Це мовчання за правду</i>	22
<i>Як мало треба</i>	24
<i>Як небуття процокав коник чалий</i>	26
<i>Кінь вороний</i>	27
<i>А ми – дві доли здичавілі</i>	28
<i>Я цей дім обживаю</i>	29
<i>Кобзарі</i>	31
<i>Біла ніч</i>	33
<i>Реалістична казочка</i>	35
<i>Ходу віків тисячоногу</i>	36
<i>Стомившись</i>	37
<i>Чекай, груднева порожнеча</i>	38
<i>Бере мороз ріку в тороси</i>	39
<i>Гримить гроза</i>	40
<i>Сім кроків кола. Поема</i>	41
<i>А Бог мовчить</i>	49
<i>Нескінчене</i>	50

...І з потойбіччя раптом ти воскресла	53
<i>Може. Час уже звикнути... ..</i>	<i>54</i>
<i>Не те щоб мрія... ..</i>	<i>56</i>
<i>Твої зіниці випали мені... ..</i>	<i>57</i>
<i>Ти... ..</i>	<i>59</i>
<i>Пора червоної гвоздики. Цикл</i>	<i>61</i>
<i>Вертеп... ..</i>	<i>70</i>
<i>А ми забули значить, грішні... ..</i>	<i>72</i>
<i>Облиш мене... ..</i>	<i>73</i>
<i>Втеча</i>	<i>74</i>
<i>Романс.....</i>	<i>75</i>
<i>Гіркотний дим... ..</i>	<i>76</i>
<i>Залюлить осінь сумом... ..</i>	<i>77</i>
<i>Спекотне небо жде вологи... ..</i>	<i>78</i>
<i>Тривожних днів... ..</i>	<i>79</i>
<i>Зі слова і серця... ..</i>	<i>80</i>
<i>Лист</i>	<i>83</i>
<i>А Ви мене не дочекались... ..</i>	<i>85</i>
<i>Про автора</i>	<i>87</i>

Літературно-художнє видання

Косенко Олександр Іванович

На сьомий день

Поезії

Редактор і упорядник Віктор Погрібний

Коректор Віктор Лисенко

Обкладинка Романа Бабіна

Видавництво “Степ”
25006, м. Кіровоград, вул. Леніна, 28
тел.: (0522) 24-33-83

Друк ПП Лисенко В. Ф.
25029, м. Кіровоград, вул. Пацаєва, 14, корп. 1, кв. 101

Здано до набору 14.10.2009 р. Підписано до друку 03.12.2009 р.
Формат 60x84 1/16. Ум. друк. лист. 3,95 Авт. лист. 2,54.
Обл. видав. лист. 2,66. Гарнітура Petersburg. Папір офсетний
Друк офсетний. Тираж 500. Зам. № 188.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ФОНД «ВІДРОДЖЕННЯ»

2 Книги місцевих літераторів видаються на кошти літературного фонду «Відродження», утвореного Кіровоградським літературним об'єднанням «Степ», який поповнюють добрі люди, свідомі значення духовного відродження рідного народу, та бюджетні кошти.

Фонд «Відродження» спрямований на пропаганду та примноження літературно-мистецької спадщини степового краю. Він ставить собі також завданням врятування села Арсенівки – батьківщини Карпенка-Карого, створення тут музейно-природного заповідника.

Робота Фонду допомагає вихованню патріотизму, відданості ідеям розбудови Української держави, відродження нації, охорони навколишнього середовища.

Допомагаючи літературному фондові «Відродження», ви допомагаєте нашій духовності, а значить майбутньому свого народу.

Кошти перераховувати:

*м. Кіровоград-06, р/р № 26007301330132,
Промінвестбанк, МФО 323301, Код 23092016.
Обласне літературне об'єднання «Степ».*

Поштою:

*м. Кіровоград, вул. Леніна, 28, кімн. 17
Тел. (0522) 24-33-83*

ДОРОГІ НАШІ ЧИТАЧІ!
У видавництві "Степ" за останні п'ять літ
вийшли книги

Олександр Кердіваренко

"Дні білих камінців".

Повісті

"...А жито половіло".

Повісті.

"Йдучи у незвідані краї". *Лірика. Гумор. Сатира.*

Ольга Полевина.

"Ветер-обманщик".

Повісті.

Назарій Назаров.

"Втеча з Вавилону".

Поезії.

Василь Марко.

"Стежки до таїни слова".

Літературознавство

Василь Бондар.

"У пошуках слова значущого".

Статті.

Інтерв'ю. Рецензії.

Ніна Бредихіна.

"Женьшеневий куц".

Біографічні поеми

Світлана Тимко.

"Два товариші".

Роман.

Оксана Шпирко.

"Поезії".

Поезії.

Надія Гармазій.

"Приручення лиса".

Поезії.

Наталія Фесенко.

"На святі життя".

Поезії.

Олександр Косенко,

"На сьомий день".

Поезії.